

2. søndag efter helligtrekonger

15. januar 2011

Tema: Livets vand – i sjælesorg hos Jesus

Evangelium: Joh. 4,5-26

Under en vandring gennem Samaria kommer Jesus til Jakobsbrønden. Han er træt og standser der, mens hans disciple går ind til byen for at købe mad. Det er midt på dagen og tid til et middagshvil.

2. søndag efter helligtrekonger

15. januar 2011

En kvinde trodser middagsheden og nærmer sig brønden. Hun vil hellere gå i den brændende sol, end at risikere de andre kvinders brændende blikke og spydige kommentarer. Da hun kommer hen til brønden, beder Jesus hende om noget at drikke.

Jesus bryder dermed en af farisæernes regler. Det var upassende at tale med en kvinde - og helt galt, hvis hun var en samaritaner. De rettroende jøder undgik helst at komme i kontakt med samaritanere.

Men Jesus har brug for at tale med hende, for han er tørstig. Han har brug for at få noget at drikke. Og han har ikke selv nogen spand, så han kan hente vand op af den dybe brønd. Derfor beder han den samaritanske kvinde om hjælp. Ved at bede hende om en tjeneste viser Jesus hende respekt og anerkendelse. Det bringer ham med det samme på talefod med kvinden.

Hun er ikke klar over hvem det er hun taler med. Kun langsomt går det op for hende. Jesus antyder at han er noget særligt ved at sige til hende: "Hvis du kendte Guds gave og vidste hvem det er der siger til dig: 'Giv mig noget at drikke', så ville du have bedt ham, og han ville have givet dig levende vand." (V. 10) Gradvist forstår hun hvem han

2. søndag efter helligtrekonger

15. januar 2011

er. Det går lige så stille op for hende, jo mere hun taler med ham.

Først kalder hun ham en jøde (v.9) i modsætning til at hun selv er en samaritaner. Dernæst tiltaler hun Jesus med stor respekt ved at kalde ham "Herre" (v.11). Senere omtaler hun ham som en profet (v. 19), og til sidst aner hun at han måske er Messias, da hun siger: "Jeg ved at Messias kommer, og når han kommer, vil han fortælle os alt." Trin for trin er hun altså kommet til tro på at Jesus er Kristus = Messias.

"Da hun kom hen til brønden, havde hun set ham sidde der, en jødisk mand omkring de 30. Hun havde sukket og følt sig godt træt af mænd. Hun vidste hvad de var ude efter. De så hendes ydre, men hendes indre fik de ikke øje på. De ville beruse sig i hendes vin, men hendes egen tørst ville de ikke vide af.

Men Jesus var anderledes. Helt enkelt og ligetil havde han stille mødt hendes blik og bedt hende om noget at drikke. Uden at skamme sig over sine behov bad han hende om hjælp. Da han havde stillet sin tørst ved hendes vand, begyndte han at tale om sit vand.

– Den som drikker af dette vand, bliver tørstig igen, havde han sagt. Men den som drikker af det vand jeg vil

2. søndag efter helligtrekonger

15. januar 2011

give, kommer aldrig til at tørste mere. Det vand som jeg vil give, bliver i ham et kildevæld som rinder til evigt liv.

Ikke at hun forstod hvordan man kunne gå omkring med en kilde indeni. Men han var så troværdig, og sagde det så selvfølgelig at hun ingen indvendinger havde. I stedet tænkte hun på, hvilken befrielse det ville være, hvis hun kunne holde siesta lige som alle andre, og derfor sagde hun til ham:

– Giv mig sådan noget vand, så jeg ikke behøver at blive tørstig og løbe herud og trække vand op.

Da havde han bedt hende om at hente sin mand. Hun havde ingen mand, ikke officielt i hvert fald. Men hvad havde det i det hele taget med vandet at gøre? Da han så blev ved med at tale om mændene, gik det pludselig op for hende, hvad det var for en tørst han hentydede til. Det var hendes livs tørst, han talte om, den alt for velkendte, altid nærværende tørst. Tørsten efter fællesskab, kærlighed, helhed, sammenhæng ... Den var i hende som en uro, et bestandigt savn, en søgen efter noget andet og mere.

Hun havde søgt at slukke sin tørst og give sig hen i kærligheden hos den ene mand efter den anden. Men hun var blevet såret og skuffet, og med sorg havde hun måttet

2. søndag efter helligtrekonger

15. januar 2011

indse hvor lidt kærlighed der egentlig var i hendes eget og de andres hjerter.

På ingen tid havde Jesus overvundet hendes forsvarsværker og skuffelser og vakt et håb til live i hende. Lige som Tornerose, der blev vækket af sin århundredlange søvn af en fremmeds kys, sådan var han nået ind til hendes inderste jeg og var begyndt at bryde isen op. Det var begyndt at risle og synge om et nyt forår i hende, og det ville hun dele med alle.

– Kom! råbte hun ivrigt. I må absolut træffe den mand. Han kunne fortælle mig alt hvad jeg har gjort. Han er sikkert Messias, ham, som vi har ventet på, og som skal befri os alle.

Det forunderlige var egentlig ikke at han havde sagt hvad hun havde gjort, men at han samtidig havde set hvem hun var. Han havde set gennem handlingerne og helt ind i hendes hjerte. Hun havde smagt hans vand, og et håb var født i hende ... håbet om at hun aldrig mere behøvede at leve med en uslukket tørst." (Margareta Melin)

Jakobsilden uden for Samaria kunne slukke tørsten for en tid, men det vand Jesus ville give kunne slukke tørsten for evigt. Det var et indre kildevæld med vand til evigt liv. Den Guds gave, som Jesus kunne give samaritanerne

2. søndag efter helligtrekonger

15. januar 2011

overgik langt det som deres forfader, patriarken Jakob, havde givet dem ved at grave den brønd.

Til sidst havde Jesus sagt rent ud til hende hvem han var. Det er ellers meget sjældent i evangelierne at Jesus ellers gør det. Men her lægger han ikke skjul på det. Han siger helt åbent "Det er mig, jeg, som taler med dig nu!" På det sprog som det Ny Testamente oprindeligt er skrevet på, græsk, står der egentlig "Jeg er". Jesus siger altså at han er den Messias (=Kristus), som både jøderne og samaritanerne ventede på.

Brugen af formuleringen "jeg er" er meget tydelig her i Johannes-evangeliet. Vi kender den fra andre steder, hvor Jesus siger om sig selv: Jeg er ... livets brød, verdens lys, den gode hyrde osv. Han tænker nok også på det sted i 2. Mosebog, hvor Gud viser sig for Moses i den brændende tornebusk og fortæller ham sit navn. (3,14)

Jesus bruger Guds hellige navn, "Jeg Er", for at kvinden skal forstå hvem han er. Han vil at hun skal tro på at han er Guds Søn, Messias og verdens frelser.

Kvinden kom ud til brønden uden for Samaria for at hente vand. Men efter mødet med Jesus, lod hun sin tomme vandkrukke stå og skyndte sig ind til byen. Alligevel blev hendes tørst stillet den dag som aldrig før. Hun havde fun-

2. søndag efter helligtrekonger

15. januar 2011

det en brønd der var dybere end Jakobsbrønden. Hun havde fundet det levende vands kilde, og hun spildte ikke et øjeblik, før hun fik fortalt alle i byen det.

Kvinden havde mødt en mand der vidste god besked om alt hvad hun havde gjort. Men trods det havde han set forbi handlingerne og ind i hendes hjerte. Varmen i Jesu blik havde fundet vej ind til hendes sande jeg, hendes egen kilde, og havde sat et tømmer igang. En rislen inden i hende var begyndt at synge om et nyt forår. Og det ville hun gerne dele med de andre.

Sådan har vi alle en længsel efter Gud. På en eller anden måde ved vi godt at vi ikke kan nøjes med det materielle. Vi danskere er så rige på materielle ting, men er vi lykkelige? Har vi fundet livets mening i vores mange ting? Er det lykken at have et stort og flot hus? Er det lykken at have en god bil? Nej, alle disse ting er gode. De er Guds gode gaver, som vi må takke ham for. Men vi skal passe på at vi ikke bilder os selv ind at det er det vigtigste i livet.

Jesus har dét som mennesker mest af alt har behov for og inderst inde længes efter. Men de ser det ikke. Derfor vender de sig bort fra Jesus og hans ord og søger det som skal give livet mål og mening der hvor det ikke findes. Det var det som Herren bebrejdede det jødiske folk: "To onde

2. søndag efter helligtrekonger

15. januar 2011

ting har mit folk gjort: De har forladt mig, en kilde med levende vand, og de har udhugget cisterner, cisterner, der slår revner og ikke kan holde vand." (Jer. 2,13)

Det bedste og vigtigste for et menneske er at have fred med Gud. Det får vi ved at tro på Jesus: at han er Guds Søn og vores frelser. Når vi gør det, er vi virkelig lykkelige. Da har vi fået stillet vores dybeste længsel. Da har vi fået slukket vores tørst. Amen.